

Een Jurk Van Opgeschrikte Veren

Een Jurk Van Opgeschrikte Veren

Quinten De Coene

Brave New Books

Ook verschenen van Quinten De Coene:

Platwalser: Verzamelde Gedichten 2010 - 2022

De Duivelsvoetstap Onder Mijn Kussen

Tourniquet

.TEER/DING.

Geen enkele inhoud van dit boek mag vermenigvuldigd of gekopieerd worden zonder schriftelijke toestemming van de auteur, op straffe van gerechtelijke procedure.

Printed by Brave New Books

First printed november 2024

Foto van de auteur p. 193: © Tim Vergote

Foto p. 139: © Quinten De Coene

Foto eerste versie 'Handgebaren' p. 192: © Quinten De Coene

ISBN: 9789465120478

Tekst copyright: © Quinten De Coene

Inleidende quote: © Sander Decock

Inhoud

J.

I OPEN MIC

Pepermoa

Het roodborstje

Sta je mij toe?

Zebrawolken

De eerste dag 24

Finchley

Het kultje

De sprekende ezel

°280

De deemster in je

Zane

Bloemkoolroosje

Ik heb een ster jouw naam gegeven

Konvooi

Het koolmeesje

Horror vacui

Komorebi/dance macabre

Hartproblemen

Object

Amandelhart

Borovica zachorie

Gezouten kus

Opiaten

Geweld

After

Tinder

Eiland

Handbloem

Er staat een huis in brand op de heuvel

Perpetuum mobile

Joan

Engel

Geen geld voor chrysanten

II .TEER/DING.

III CYANIDEDROMEN

Poème Barbare

Hokku

Schoonheidsvlek

Real Bizniz

Monument

Prins

Amsterdamn

B112

Molotov cocktail

V.E.E.

Schrijn

Pferd in Stücken

Mc 90

HOG/GOD

Post Personal Time

Cleopatra's Cadillac

Gent

Peter Pan in Manhattan

Tabac

F.B.

2 doux list

Glasbak

De overtocht

Schetsen voor De Keyzer

Zelfportret

Het sputtertje

Mandala

Diepgeporteld

IV OCULUS

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

V DE JURK

Verantwoording

Handgebaren 1

“De kentering van de tijd heeft geen einde. Enkel als ze niet meer ontwaard kan worden, zal ze volgens ons eindigen. En ja, volgens onze maatstaven is ze eindig. Wanneer onze kijkers sluiten stopt ze met lineair te zijn. De enige manier die dan werkt is op papier, maar het uiteindelijke begrip, het voelen, het werkelijk weten ontglipt ons. We kunnen er zoveel woorden op kleven als we willen, niets zal het ooit voldoende kunnen beschrijven.”

(Sander Decock; De realiteit en zijn onderdrukking)

J.

Als dichter maak ik er mijn taak van om de hardste gevoelens te vertalen naar iets universeel, een dichter liegt met de waarheid en tracht daarin een bestaan op te bouwen waar anderen zich wagen enkel als het moet. Niemand zoekt een gedicht als luchtig tijdverdrijf en die iemand, of het nu een lezer of schrijver is, doet dat vaak pas als er geen alternatief nuttig blijkt te zijn om de kolkende maalstroom van onmacht en wanhoop te begrijpen. Als alles goed gaat, dan schrijft men niet.

Ik heb er mijn werk van gemaakt om te dwalen in het mausoleum van de psyché, waar alle logica slechts holle woorden beaamt. Tenminste, dat probeer ik. Niet in de laatste plaats om voor mezelf een begrip te scheppen, om liefde, leed, verlies en dromen uit te rollen als een blauwprint, een bouwplan van wie wij zijn en waar het om gaat. Daar waar het mens-zijn moeilijk te vatten is, daar woon ik sinds jaren. Niet dat ik mezelf een goede dichter noem. Nee, zo ijdel en arrogant ben ik nog net niet. Maar ik duik diep in de collectieve wonde om er een draagbare pijn van te maken. Voor mezelf maar hopelijk ook voor wie dit leest.

Deze brief is echter één van de moeilijkste dingen die ik ooit ondernomen heb. Een onmogelijke taak besef ik zelf, maar toch één die ik moet volbrengen, al is het geschrevene een fractie van wat ik niet onder woorden kan brengen. Vergeef me mijn stilte de afgelopen tijd, denk niet dat ik niet aan je gedacht heb – integendeel. Maar een bericht over de telefoon leek me te banaal, te vluchtig om je te benaderen na de recente tragedie in jouw leven. Dus ik begon te schrijven naar je, in de hoop de juiste woorden te vinden om je een vorm van troost te bieden. Maar makker, troost, wat een lelijk tekortkomend begrip is dat in het kielzog van verlies.

Wat jij voelt, kan ik niet begrijpen, kan ik niet beter maken. Ook deze brief stamel ik uit mijn pen, doet misschien pijn net wanneer het de bedoeling is om het gewicht van je gebroken hart te verlichten. Sorry, vriend, ik wou dat ik het kon afnemen van je, dat je weer opkeek en bulderde van het lachen zonder meer zorgen dan wat ons allemaal

dagelijks bezighoudt. Het leven is een ongenadig ding dat ons elk moment kan afgenomen worden.

Weet je, ik denk deze dagen vaak aan een keer dat je op mijn appartement in Gent zat na een nacht doorstinken, en jij die je zorgen maakte om mijn drugsmisbruik. Of toen we naar Tom zijn verjaardag gingen, zo zat als een gieter met een resem verkeersborden die we van straat gepikt hadden. Jij die de mensen bedaarde waar ik boel mee zocht onderweg. En Tom die ons niet binnenliet nadat we drie trappen omhoog geklommen waren met die plakaten. De rotzak. Wisten wij dat dat Tom zijn laatste verjaardag ging zijn?

Dwaze momenten die belachelijk zullen klinken in anderen hun oren, maar juist die definiëren onze individuele levens, zoals wij samen gevlochten zijn, soms langer, soms kort, maar nooit eeuwig. En daarin ligt de schoonheid verborgen.

Q.

I
OPEN MIC

Pepermoa

Wanneer ik straks te slapen ga
Omringd door valiezen
En jij op de bovenverdieping.

Wanneer ik straks te slapen ga,
Ik niet jou niet
Bij mij.

Wanneer ik straks te slapen ga
Weg uit de stad, uit de vocabulaire
Van het banaal mensengetier,

In het saaie platteland
Een busrit verder.

Wanneer ik straks te slapen ga
En kopstoot tegen de doorgelegen matras
Vol onafgewerkte gedachten,

Dan zet men mij neer op de vensterbank en
Kijk ik naar het plafond,
Waar de stemmen uitdoven
Tot een verrukkelijke stilte.

Daartegen wil ik mij rijmen.

Het roodborstje

Daarnet in een stoel met een roes,
Een misselijk pamflet van
Lichaamswarmte die radeloos
Alle ingetikte vragen leerde,

Ze ruimen het tafelkleed op – en een speech –
De grote poëzie – het probeersel van de
Ander die mijn onrustgedichten als een tuin wilt omwoelen.

Wat zijn we mooi,
Gefilterd.

De eerlijke wind, de afgedankte afstand tussen ons,
Om naderbij te lachen, maar enkel uit de hoek van je
Mond, in het geheim, als een roodborstje dat
Uit de vijver komt drinken
Terwijl ik slaap onder het water.

Sta je mij toe?

Zoals je daar in het begin met je vingers rende
Langs mijn rug,
Ik wil je opnieuw leren. Elke
Oneffenheid van je staat geprent in mijn hoofd,
Ze zweven daar rond als heliumballonnen.

Wat zag ik je graag.

De pijn is veel zachter nu, meestal mis ik je niet.
Het is als een film zonder geluid, ik
Speel je vaak af op de muur
Boven de schrijftafel,
Mijn kruimeldiefje, ja, zonder geluid.

Ik ben je stem vergeten.

Maar dat is niet erg, dat hoort zo, niet?

(Kijk! Daar dans je even boven het witte snoer van de bureaulamp)

Hoeveel lengtes moet je in schoolslag zwemmen om alles te vergeten?

Die veel te kleine douche
En jij wou het water altijd warmer.
Wie lieten we achter?
Ons paar, dat te jong was om het door te hebben,
Jij in mijn lompe handen, wij beiden onbeholpen op
Elkaars huid. Ze scheurde.

Het is zo gruwelijk simpel nu.
Op de gang hoorde ik gisteren voetstappen.

Mijn deur bleef dicht, je was er niet.

Zebrawolken

Maar.

Laten we dictatormonden volproppen met piepschuim,
Hef de regenbogen op langs alle drempels,
Wikkel alle zieke bomen in met witte doeken,
Niemand kent je, je hebt geen controle -

Het ijs onder je voeten kraakt diep – je glimlach – timide.

En.

Wat weet ik nou van oorlog in het Oosten?
De cijfers staan in vetdruk op mijn scherm
Gekleefd, rood en kil met
Daaronder
Reclame voor grasmaaiers.

Vandaag.

Ben ik langs de winkel gegaan voor brood en coppa. Ik keek omhoog
en zag witte strepen in de blauwe hemel. Het was muisstil op straat.

De eerste dag 24

Versnipperde kleuren als slordige mozaïek op de keldervloer,
Verstrengelde glitterslingers als vrijende slangen,
Knikkebenend begint de telling met de overgeblevenen opnieuw,

Samenhorende enkelingen als zoogdieren die na een
Tsunami voorzichtig voor de eerste keer een mensenstraat verkennen,
Wij voelen ons fluorescerend in het ochtendlicht
Van je nuchtere tegemoetkoming, wij willen slechts het donker terug,
Hoeken ver van de trap, toen we nog goden waren.

We blazen de muziek op, maken ons doof voor al wat buiten luidt, de
Kerktoeren, de sirenes, de honden, de ambtenaren. We verstoppen ons
Voor de koplampen vanwaar zij onze namen roepen.

Hier is geen kaviaar, wij willen bombastische kruidvaten
Vol hysterische dans,
Dus laat ons dansen
Laat ons duwen en trekken en bulderen
Want morgen komt misschien ook niet.

Finchley

Ik heb vandaag je sjaal terug gekregen.
(ik was hem vergeten)
Je weet wel, die grijze vol gaten,
Die zachte met je parfum
Erin,
Ver, heel ver.

Doe hem om de hals -
Ruik je nog net -
Zie je niet -